

indføre den. Et saa vigtigt Spørgsmaal, som griber ind i hele Landets Forsvarsvæsen, vil en Forsamling som denne og selv de, der ere Tilhængere af en Militz, vistnok ikke tillade at indføres ved en aarlig Udskrivningslov, der støtter sig paa tidligere bestaaende Love: Børnepligtloven og Armeearbejdsplanen; der maatte derom indkomme en særskilt Lov, som drøftes grundigt, uheldet og upartist. Jeg kan godt tænke mig, at der er Mange udenfor Sædet, der kunne være tiltalte af Theorien om en Militz; thi det er jo saa naturligt, at man finder, at Mod, Fædrelandskjærlighed og Begejstring ere tilstrækkelige til at kunne værne om Fædrelandet; men, mine Herrer, der er endnu et meget vigtigt Element, som man ikke kan forbigaae, og det er Krigskonsten; uden uddannede Soldater kan man ikke opnaae noget Resultat, selv om Tallet er nok saa stort; en vel øvet, skjøndt mindre, Hær, er meget bedre end en større, men slet øvet Hær; ja, jeg drifter mig endog til at sige, at en Hærfører, som forstaaer at benytte sine duelige Tropper, maa ønske, at den fjendtlige, slet øvede Arme er meget større; thi derved vil Uordenen og Forstyrrelsen blive saa meget større og Uvælgeligheden og Nederlaget saameget fuldstændigere. Det er derfor, at jeg har tilladt mig at stille mit Udskrivningsforslag. Jeg maa endnu hertil kortelig sige, at Rigsdagen herved paa ingen Maade vil komme i nogen Strid med, hvad den tidligere har udtalt i denne Sag; thi det grunder sig paa en tidligere Tid, nemlig fra November 1851, da dette Lovforslag fik sin Form, og da var der indøvet ældre Mandsskab, som laa til Tjeneste i Slesvig ved Forstærknings- og Reservebataillonerne. Jeg udtalte dette ved den forrige Behandling; men det blev modsagt, og der blev udtalt, at jeg stillede mig paa et falsk Standpunkt; men det var tværtimod mig, der havde stillet mig paa det rigtige Standpunkt, og vedkommende Rigsdagsmand, der havde stillet sig paa et urigtigt Standpunkt, hvilket vil kunne sees af Rigsdagsstidenden for 12te November 1851, hvilken jeg naturligvis havde gennemlæst, inden jeg tillod mig at anføre noget Sigt for den ærede Forsamling. Ja, den ærede Rigsdagsmand udtalte rigtignok dengang,

hvis han vil gennemlæse det, at vi dengang ikke vare paa Freds fod, men paa Krigs fod — det er hans egne Ord, — og først i April 1852 blev der af Hans Majestæt udstedt en Ordre, som forberedte Opløsningen af Forstærknings- og Reservebataillonerne. Mit Standpunkt var altsaa fuldkommen rigtigt i den Henseende. Dengang var der 3000 overcomplete Mænd til at afløse det ældre Mandsskab, og det var da ligegyldigt, om der stod Armeens Linie eller ikke, da de ikke bleve i Tjenesten; men det er kun i det Tilfælde, at der indkaldes til Uvælske et større Antal Mandsskab, end der benyttes til Tjenesten, hvilket vistnok er meget uønskeligt, at Sagen bliver af Vigtighed. Naar saadant Mandsskab har været anvendt i en vis Tid, enten i 70 Dage eller i nogle Maanedre, og det hjemforloves, da formener jeg, at dette Mandsskab ikke kan anses som uddannede Soldater til Linien, men som Soldater, der skulle gaae over til Forstærkningen, og alle praktiske Militaire have erkjendt Betydningen af, at Soldaten er 16 Maanedre til Tjeneste, for at kunne overføres til Armeens Linie. Dernæst skal jeg ogsaa tillade mig at bemærke med Hensyn til den ærede Ordførers Utringer, at det Udtryk „Udskrivning til Hæren“ var aldeles overflødig, da der kun udskrives til Hæren, at der dog ogsaa skeer Udskrivning til Sædet, men jeg skal fornemmelig tillade mig at gøre opmærksom paa, at Udtrykket: „Udskrivning til Hæren“, er aldeles i Overensstemmelse med Børnepligtloven. Der staaer nemlig i denne Lovs § 13, at Udskrivning til Hæren skeer paa de aarlige Sessjoner; det er altsaa et Udtryk, der virkelig findes i Børnepligtloven, det er altsaa i Overensstemmelse dermed, det er ikke noget fremmed Udtryk. Jeg skal derhos fremhæve, at, naar den ærede Krigsminister vil udtale, at Loven bør fortolkes saaledes, som den ærede Ordfører har sagt, da vil det vistnok for eet Aar kunne være ligegyldigt, hvorledes Ordene føies, men det vilde dog være correctere, om der stod til „Armeen“ istedetfor til „Armeens Linie.“

Ordføreren: Jeg maa tilstaae, at det har været mig aldeles ubekjendt, at man ved